

SZERETET

VALLÁSOS REFORMATUS EGYHÁZI FOLYÓIRAT

Szerkeszti és kiadja: Török Imre esperes.

A Hevesnagykunsági Ref. Egyházmegye gyülekezeti lapja. Megjelenik havonként Kisujszálláson. Előfizetési ára: egy évre helyben 2 pengő, vidéken 2 pengő 40 fillér. Egyes példány ára: 24 fillér.

Kisujszállás

1935 dec. hó

A jövődöt előlünk köd födi el. De azt olvassuk a Szentírásban, hogy az Úr lakozik a ködben. Ne aggodalmaskodjunk tehát a holnapi napról, mert mienk a mának kibeszélhetetlenül nagy öröksége. Teljesítsük kötelességünket, tudván azt, hogy nem magunk végezzük és nem magunk győzünk. Csupasz eszközei vagyunk annak az Örökkévaló Hatalomnak, aki a világ teremtése előtt elrendezte sorsunkat, aki Szentlelkével és megváltó szerelmével zarándokútunkon átvezet, kísértésektől megvéd, harcban erősít és mindig elégségesen megvigasztal. Hirdessük azt, hogy az egyház az ő szemfényje és öröksége, különös kegyelmének a tárgya, s mikor az elmúlt napok fárasztó munkáit végezve, szívünk vérével apró kavicsokat rakogatunk össze: Ő, aki az egészet látja, a tervet készítette és a munkát megszabja, alázatos és egyszerű szolgálatainkat is beleépíti abba a láthatatlan templomba, amely az Ő dicsőségétől fényes és a Néki szánt áldozatok illattételétől füstölög.

Dr. Ravasz László.

Az utolsó »ember«

Hogy senkinek borzadalmat ne okozzak, előre is kijelentem, hogy nem arról az emberről írok, ki egyszer majd, tán száz-ezer évek multán, mikor a föld kihül s jég-hó borítja, örök hó, örök jég még a mostani forró Abesszinia tájékait is, éhen fagy meg... nem erről akarok írni. Hanem arról, amit egy jó öreg ember ez utolsó hó-

nap december reggelén, mintegy köszöntésképen, tréfálózva mondott: No megérkezett az utolsó „ember“ — ebben az esztendőben t. i. az utolsó hónap, a dec-ember!

Jég, hó abbizony kerül ebben a hónapban, hogy ne nagyon lássuk, sűrű téli fellegek alatt köd is borul rá; az ablakunkra még jégerdőt is rajzolgat majd a hidegség. Ha már fánk nincs fűteni: az ablakon legyen egy egész erdő rajzolatja! — Hogy inség is lesz: arról már írtam is, meg még írok is — bár ne kellene róla írnom. Mert keserűség lesz az az én lelkemnek írni arról; hát még az éhséget szenvedni, az meg éppen a keserűségek keserűsége.

De bölcös is az Isten, a sok nélkülözés, gond, inség okozta keserűséget édesíti az Advent, a Karácsony drága örömeivel. December elseje az idvességes Adventnek is kezdőnapja... S óh jaj: 24-ikének szent estéje, 25-ike meg 26-ika: égi boldogságnak földre leszállása; angyalok énekének boldogtalan emberszívekbe örök bezengése; — esztendőnek legszebb, legáldottabb napjai! Óh, mért is nem lehet, pedig azzá tehetnénk, karácsony az egész életünk! Ha egy szikrányi irigység, egy parányi gyűlölet s a haragnak még árnyéka se lenne a szívünkben, csak jóakarát, csak szeretet, csak irgalom, csak megbocsátás: szép karácsony lenne az egész életünk.

De így! —

Nem fertézem meg gondolkodó lelkemet, író tollamat azzal, hogy megírjam, mik s milyenek vagyunk? mi emberek.

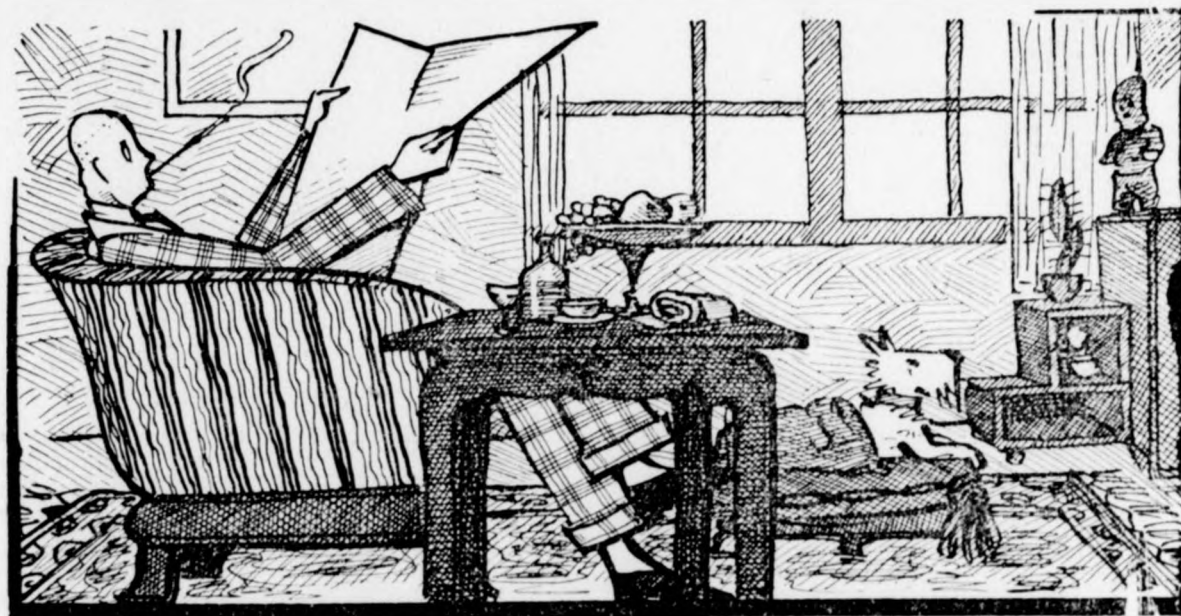
Óh hajtsd le Uram a Te Égeidet és

szállj alá! És ki egykor az emberhez hasonlónak, emberré tette értünk Szent Fiadat, tedd Magadhoz hasonlónak, istenivé, szeretetben — jóságban gazdaggá az embert. Hogy beteljen a mi gyarlóságunk

mértéke szerint, rajtunk, Krisztusunk mondása: Legyetek tökéletesek, mint a ti mennyei Atyátok tökéletes.

Igy lenne mennyországgá e földi élet; így csakis így lenne boldoggá az ember.

Karácsony nélkül, Krisztus nélkül... e földön... soha!

A tél... a tél! Mindakét ábrázolat a telet állítja elénk! Tán éppen a karácsony estét? Emitt — az egyik képen — meleg a szoba, drága étkek az asztalon, rolad, finom boroecska; karikázik az illatos szivarfüst az úri agglegény szája tájékájól, a kutyus pamlagon hever s bár meleg a puha szőnyeges szoba, mégis be van takarva a kedvenc állat. — A másik képen didergő nagy család, az atya csüggedt, az anya a gyermekét takargatja valami rongyfélébe; az ágyon tán egy agyonfázott beteg gyerek fekszik. Kenyeret nem sejtek a szobában, gyerek kezében.

És bár különösen hangzik: én inkább ebben a szegényes lakásban, szegény népek között szeretnék lenni. Olyan sorban nőtem is fel, s lehet, hogy ugyanolyan sorban zsugorodik össze életem. Az úri legény amott egyedül unalmaskodik, emitt boldogító szeretetben megosztva a nehéz sors. Amaz a kutyáját dédelgeti, emitt az édes anyai drága szeretet a gyermekét takargatja. Amaz nem igen ösmeri a szent örömet, emitt a földön játszadozó kis gyerek két kis karját boldogan tárja ki... a betlehemi angyalok elé.

Óh szálljatok be hozzájuk, mindnyájunkhoz: betlehemi Angyalok!

Mi a legfőbb és legnehezebb?

Olvasgatom az angol Bibliaterjesztő Társaság jelentését. — 464 millió Bibliát, vagy bibliarészt adtak el, terjesztettek el szerte a világon, mióta a társaság fennáll. Hogy milyen tömeg ez a 464 millió Biblia? érzékeltetni nem tudom: Mondják, hogy egymás mellé rakva, körülélné a föld kekségét. De van, aki azt is állítja, hogy

szág lenne, nem kárhozat és siralom völgye.

Hazánkban a szegénység és nyomor dacára is 61 ezernél több Biblia kelt el 1934-ben. „Katholikus körzetekben, ahol a papság ellenzi „az angol könyv“-nek még a kézbevételét is — persze nem terjed a Szentírás!” — így szól a Jelentés.

Ellenben egy kommunista társaságban Meitner bibliaárus rövid ajánlás után

A BIBLIAI HÁZ ADDIS-ABEBÁBAN.

Míg odakünn az abessziniai nagy pusztaságokon, kopár sziklás hegyek közt a Halál, a Pusztulás az úr, haldoklók, sebesültek, sírók, jajongók, összeomlott kis házak, éhség mindenfelé: addig ebben az itt ábrázolt Biblia-házban az Élet, a szeretet, a jóság, a vigasz, a reménység honol. A Biblia-házban és a Bibliában! Tehát íme, még Addis-Abeában is van Biblia-ház és Biblia. Hát a Te házában van-e Biblia, kedves Olvasó! — és bibliás ház-e a te házád? És bibliás szív-e a szíved? De boldog karáesonyod lenne! De boldog életed lenne! Nézd meg az addis-abeabai biblia-ház képét jól, s tedd bibliás házzá a házádat, olyanná t. i., amelyben biblia **van** és bibliát olvasnak s a bibliai szent igazságok vezetik a családtagok életét!

az egész földszínét be lehetne takarni ennyi Bibliával. Hiszen 100 Biblia együtt az is sok. Hát 1600? Hát ezerszer ezer. És 464 ezerszer ezer! Hány szívet boldogított, nyugtatott, gyógyított meg ez a rengeteg Biblia. Hányan szentelődtek s tértek Isten ösvényeire a Biblia által!

Áldassék az Isten a Bibliáért!

Óh báresak minden szívet betakarna e világon a Biblia, a maga megszentelő, boldogító erejével!

Be más lenne a földi élet! Mennyor-

13 Bibliát adott el.

Egy úrinő csak protestánsok számára való könyvnek nevezvén a Bibliát, a bibliaárus azt felelte: Asszonyom, ön úgy vélekedik, hogy a jó Isten minden vallás részére külön Bibliát íratott? Tévedés: a Biblia egy! Az ön számára való ugyanaz, ami az én számomra való.

A Biblia egyetlen összekötő kapocs, mely egybefűzi az önzéstől a féktelen gyűlölettől s túlságos nemzeti önértéktől fűtött, egymástól mind inkább-inkább eltá-

volodó népeket s egyeseket.

De hogy a címről írjak: Mi a legfőbb és legnehezebb? — Tán bizony olvasni, szinte könyv nélkül tudni a Bibliát? Hát kell ez is, sokan cselekszik is, sokszor kérkedve is ebbéli tudásukkal.

Főbb és nehezebb: érteni a Biblia mélységeit. Hiszen vannak abban titkok,

melyekbe a szent angyalok is meggörbedve és réveteg szemmel tekintenek.

Legfőbb és legnehezebb pedig a Biblia igazságai szerint való élet. Ez az az élet, mely a Krisztusban jelent meg, amely élet az embereknek világossága és boldogsága!

Tehát: olvasd, értsd a Szentírást és életeddel, cselekedeteiddel bizonyítsd, hogy olvastad és érted.

A Sátán lezuhanása

Nagyon jól el tudjuk képzelni, hogy Jézus szelíd és szeretetteljes evangéliumának mindjárt fellépése után igen nagy hatása volt a galileai tömegekre. Galileában pogányok és zsidók vegyesen laktak s éppen a jeruzsálemi gyülekezet vezetői vallási szempontból nem is sokra értékelték ezt a vidéket. Galileát a pogányok Galileájának nevezték. Ez azonban nem jelenti azt, hogy Galilea vallási szempontból értéktelen lett volna. Egészen bizonyos, hogy Galileában is voltak nagyon komoly, vallásos lelkek s ezerével voltak emberek, akik mélyen megrendülve hallgatták Jézus emberfeletti bölcsességű szavait. Bizonyára igen jelentékeny szerepe volt ebben Jézus egyéniségének is. Leírhatatlan élmény volna mindannyiunkra nézve, ha beletekinthetnénk az ő égi mélységű szemébe. Életünknek nem lenne nagyobb eseménye, mintha csak egy percig is hallanánk az ő áldott, isteni beszédeit.

De hát az ő evangéliuma vajjon nem éppen ezekkel az ő vonzó és rendkívüli egyéni jellemvonásaiból nyeri-e az ő erejét? Mindenesetre olyan kérdés volt ez, amelyet korán el kellett dönteni. Jézus el is döntötte a kérdést, mert tanítványai közül először tizenkettőt, majd hetvenet küldött el Izráel különböző törzseihez. Ezek az emberek nem voltak olyan tökéletes emberpéldányok, mint amilyenek mi Jézust képzeljük. Ezek bizony csak aféle egyszerű, mihozzánk mindenben hasonló emberek voltak. Kérdés, hogy ezeknek az ajkán is olyan csodahatása van-e az evangéliumnak?

A hetven tanítvány visszatér és beszámol Jézus előtt útja eredményéről. Bizonyára elmondották, hogy ők nagy aggodalommal s a biztosan bekövetkező kudarc félelmével keltek útnak. Elmondot-

ták, hogy sikertelenséget vártak s talán attól is féltek, hogy az emberek egyenesen ki fogják őket az evangélium menyeyei örömeivel nevetni. Talán ők maguk is azt tartották, hogy az evangéliumnak igazában véve csak Krisztus ajkán van helye.

És minden egészen másként történt, mint ők gondolták. Ujjongó örömmel beszéltek el Jézusnak, hogy még a gonosz lelkek, az ördögök is engedtek nekik Krisztus neve által. Sajnos, Lukács evangéliuma 10:17-ben ninesen részletesen elmondva a hetven tanítvány jelentéstétele. Az evangélium sok mindent mond, de még sokkal többet hallgat el. Ez a jelentéstétel nagyon érdekelne bennünket, mert egészen bizonyosan megállapítható, hogy a visszatérő tanítványok híradása Jézust mélységes örömmel hatotta át. Jézus örvendezett az ő lelkében, mikor hallotta tanítványai szavait. A hetven egyszerű ember szavára a világtörténelem leírhatatlan távlatai tárultak fel előtte s olyan kijelentés hagyta el az ajkát, amely telve van diadalmas örömmel: Láttam a Sántát, mint a villámlást lehullani az égből.

Rendkívüli jelentőségű szavak ezek. Jézus a visszatérő tanítványok szavából látja, hogy abban az óriási küzdelemben, amely közte és a Sántán között folyik, a döntés alapjában véve megtörtént. A Sántán meg van verve. Ami ezután történik, nem egyéb, mint a megvert Sántán lassú, de biztos visszaszorítása. Nincs ok félni a jövődjé miatt.

A közelmúltban egy nagyon szép regényt olvastam, amelynek egyik fő célja az volt, hogy a világháborúban, a nyugati fronton küzdő óriási német hadsereg vezérkari főnökének a lelkivilágát próbálja elénk tárni. Mily irtózatossá felelősséggé lehetett ezen az emberen! Mily szörnyű

munkaterhet kellett hordoznia szüntelenül a vállain! A katonák százezreinek sorsa, egy hatalmas birodalom jövője fordult meg tevékenységén. Ezért a rettenetes felelősségért kapott az Istentől nagy ellenértéket is. Ő volt az az ember, aki világháború láttára az egész küzdő hadsereg helyzetét. Minden percen tudta, hogy mint áll a világháború mérlege. Mily tragikus fájdalom lehetett a szíve számára, amikor legelőször állapította meg, hogy minden erőfeszítés hiába: itt győzni már nem lehet. Hadseregek nyerhettek csatákat, a nemzeti vitézség fellángolhatott, de ő tudta, hogy el van már veszve minden. Leírhatatlan nagyságban és tragikus fenségben tárult eléje az egész óriási frontnak a sorsa.

Jézus az igazság és a bűn harcában ilyen vezérkari főnöke az igazak hatalmas hadseregének. A harc évezredek óta áll és szemellátható, hogy még évezredekig fog tartani. Hogy milyen lesz a háború eredménye, azt mi, kicsiny harcosok kevéssé láthatjuk előre. Minden azon múlik, hogy az egész front hogy fogja tartani magát. Jézus ezt minden pillanatban látta, úgy látta, ahogyan még ember sohasem a földön.

Ezért olyan ünnepélyes, ezért olyan megragadó pere az, amikor ő megállapítja, hogy az ellenség meg van verve. „Láttam a Sátánt, mint a villámlást, lehullani az égből“.

Jegyezzük meg jól, hogy Jézus ezzel pontosan meghatározta az igazság nagy harcának végső eredményét. Az ellenség ereje megroppant, az igazság ereje felülkerekedett. Nincs erő, ami a Sátánt győztessé tehesse. A győzelem Krisztusé és az ő katonáié.

Mindez nem jelenti, hogy a Sátán ne érhetne el kisebb rész-sikereket. Mikor a vezérkari főnök látja, hogy ő győzött, akkor még a front nagyon sok részén veszedelemben vannak a katonái. De az eredményt akkor már nem lehet megintgatni többé. Így vagyunk Jézus győzelmével is. Jézus már akkor tudta, hogy ő biztosan, feltétlenül győzött.

Nekünk, az ő hűséges katonáinak soha egy percre sem szabad kétségbevonnunk az ő bölcs belátását és biztos döntését. Krisztusnak mindig igaza van. Ezt mutatják az évezredek. Éppen ezért nekünk teljes nyugalommal kell néznünk a jövő elé. Ha úgy látjuk, hogy a Sátán még itt-ott csatát nyer, ha látjuk a családi élet romlását, züllését, a hitetlenségnek egész birodalmakra kiterjedő győzel-

mét, mindig arra kell gondolnunk, hogy ez a megvert hadsereg makacs védekezéséből származó helyi győzelem csupán. Akármilyen hitetlenek, nyomorultak és bűnösök az emberek, Krisztus ügye feltétlenül és biztosan győz. Áldott az Isten, aki a mi Vezérünknek s ő vele együtt nekünk is megadta a győzelmet. Áldott az Isten, hogy az ő szent Fia tekintetén át mi is láthatjuk, amint a Sátán megverve és villámcsapástól sújtva lezuhan az ég magasságából, a poklok tüzes fenekéig!

Czeplédy Sándor

A hinta

Gyönyörű költemény akadt a kezembe. Leírtam egy részét s eltettem emlékeim közé. Megható és nagyon tanulságos.

Fás-bokros udvaron hintaoszlop áll, a nagy orgonabokor és az árnyas diófa között. Leng a hinta erősen, boldog gyermek ül rajta, hajtja, hajtja a hintát ugyancsak, s kacag... Messziről komoly szemekkel nézi egy hölgy, tán a költőnő épen — aki már kóstolta az élet szenvedéseit. Elgondolkozik, mélyen. S tán könnye is hull, mikor eszébe veszi, hogy ő is volt valamikor ilyen boldog gyermek. Neki is volt „tavasza“ — orgonavirágos tavasza, ifjúsága. Dehát...

És éppen ekkor lendül a hinta a virágos orgonabokrok, a diófa felé... És énekel a költőnő ekképen:

Az élet is ilyen fel-le, fel-le játék
Úgy érezzük, hogy ránk sok-sok öröm
vár még.
S orgonás tavaszunk
Már is az utolsó...
Egyszer csak elvisz egy
Diófa-koporsó. —

A kuncsorbai, tiszaderesi lelkészváltásról az újévi első számban tudósítjuk kedves olvasóinkat!

Az újesztendei szám már karácsony szent ünnepére megjelenik.

Év utolsó hónapja! Kérem az előfizetések szíves megújítását! Új előfizetők gyűjtését!!

A. B. F. R. A.

Kedves halottaink Kisujszálláson
az 1935. november hónapban:

Halálozás i d e j e	Temetés	A halott neve	A halott kora év
Okt. 31	Nov. 2	Szabó Juliánna	6 hónap
Nov. 1	3	Kun Lajosné, K. Kovács Erzsébet	69
3	5	Ari Sándor	65
3	5	Pap Gyula	16
3	5	Kürthy Mária, Kálmán és Nagy Mária leánya	18 hónap
4	6	özv. id. Szücs Illésné, V. Szabó Erzsébet	70
6	8	özv. Szücs Józsefné, Sallay Terézia	76
12	15	Bartha Balázsné, B. Kovács Sára	80
17	19	Csizi Illés	44
17	19	Vigh Jenő	20
18	20	Szegő Alberne, S. Nagy Sára	80
19	21	Némethi Benjámín	44
20	22	Z. Kovács Erzsébet, István és Csipő M. leánya	3
22	24	Szabó Sándor	59
23	24	özv. Bárány Jánosné, Demeter Juliánna	78

Néhai özv. id. Szücs Illésné
V. Szabó Erzsébet asszony
emlékezete

A több mint másfél évtizeddel ezelőtti szörnyű idők jutottak eszembe, mikor ott állottam a temetőben e tisztes keresztyén asszony koporsójánál. Mikor ágyú dörgött, puska ropogott a Kunhatáron, békességre igyekvő emberek akácfái, kedves tanyái tájékán. Ahol láng lobogott fel, füst kanyargott vésszesen. „Jaj az én tanyám!” s futott vissza a gondos Szücs Illés. Kedves holmiját akarta volna menteni. De repült ám az oláh golyó, s összeomlott a derék kunember! Most már találkoztak a lelkeik: édesanyja lelke s az övé!

Özv. id. Szücs Illésné volt ez az édesanya!

Mondja meg, aki tudja, én nem tudom, mennyi könnyet sírt el azóta az az édesanyai szív!

De most már ott van, hol nincs könnyhullatás.

Isten szárogassa fel az őmiattuk sírok könnyeit, kik itt a földön maradtak utánuk örökös nagy gyászban!

*

Ari Sándor testvérünk halála

Láttam az utolsó küzdelmét. Imádkoztunk a betegágyánál, bizony könnyhullással. Ott állott az összetört szívű hitves, az egyetlen fiú — ott a család nemes jóakarója, ki mint testvére miatt aggódott a küzködő nagybeteg miatt; s ott volt a tisztes öreg presbiter, ki túl van a 90 éven. Énekeltünk:

„Ha a halál árnyékában járnék is...
Imádkoztunk:

„Ki Őbenne hiszen, ha meghal is,
él az!”

És leszállott a Halál árnyéka, s az Istenben bízó jó ember... elment.

Ari Sándor

Istenem! A 93 éves öreg édesanyja él, ő pedig — a gyermeke — itt hagyta az aggot. Óh szívek szaggattatása! — És özvegyen marad a hitves és árván a fiú és sír az egyetlen testvér.

A szép rendes ház minden része érzi a szorgos kezű ügyes ember hiányát... És mi mindnyájan emberek, az élő Háznak, Krisztus testének testvér-tagjai, fájlaljuk, hogy egy jó emberrel, vallásos lelkű, szorgalmas emberrel kevesebb e földön.

Isten vigasztalja a gyászos szíveket! S áldja meg poraiban is, az Égben is, az elköltözöttet!

*

Némethi Beniámín emlékezete

Hősnek nevezem. S halálában hősi halottnak. Láttátok volna óh, ha láttátok volna a szörnyű mély sebet, mely testén tátongott, akkor, akkor, mikor anyyi vér

omolt, s anyák, hitvesek könnye vegyült bele hősök omló vérebe. — Úgy mondják a tudós orvosok, hogy az a seb vitte el másfél évtized után! Összelőtt testen könnyebben fogott a pusztító betegség.

Szép, derék ember volt, s igen jóérezésű. Mért kellett élete teljességében, 44 éves korában elköltöznie az életből? Itt hagyni édes szeretteit? Oh megfejthetetlen titka az életnek és a halálnak! Nem tehetünk mást. Míg szívünk egyik darabja fájdalomban vonaglik, a másik vigaszért fohászkodik fel az Égre, — vigasztald, édes Vigasztalónk a kesergőket s áldd meg a hőst a magyar föld hantjai alatt, melyet verejtekével s vérével is öntözött!

Sas szárnyak...

Sas-szárnyak hordanak engem
Az életnek árja fölött,
Sas-szárnyak visznek előre,
Oda, hol az élet örök.
Át halmokon, völgyeken által,
Föl, föl, hol a menny int felém.
Erősek a szárnyak, hol állok,
Fölöttük bizton vagyok én.

S mily csoda, ép ama szárnyak
Oltalmat is nyujtanak ám,
Alattuk jó pihenő van,
Alattuk van biztos tanyám.
Az ellen kerenghet fölöttem,
Rám lesve, célozva felém,
Erősek a szárnyak, mik földnek,
Alattuk nyugtot lelek én.

Igen, míg hordnak e szárnyak,
Mig ez a két szárny befedez,
Mi boldog, örömteli út,
Mi jó pihenő nekem ez.
E bizonytalan életen át
Lelkem biztos révbe halad,
Mert e szárnyakon erő van,
És béke e szárnyak alatt.

Németből ford.: Vargha Gyuláné.

A „Szeretet“-ről meg az Imakönyvemről

Levelek érkeznek hozzám, szinte fáj a szívem, mikor azokat olvasom: azt kérdezik, kész van-e már az 1936. évre szóló

Imakönyvem? A mult két évre, amelyeket irtam, elkelték valahogy, éppen hogy nem fizettem rá. Most azonban e gondteljes időkben, nem merek vállalkozni. Ez legyen bús feleletem azoknak, akik az új Imakönyv iránt szívesek voltak hozzám kérdést intézni. Nem lehet! Nem lehet! Száz pengőbe kerül. S honnan vegyem ez összeget? Jobban mondva: kiktől szedjem majd be?

Pedig-pedig de gyönyörű terveim voltak, hogy mit írok, miről írok, Imakönyvet az 1936-os nehéz esztendőre (Szökő esztendő lesz. Bárcsak hamar elszökne. De úgy nézem, lassan fog cammogni. Gondteljes napok lassabban múlnak!). Szomorú időkben szomorúság könyvét akartam megírni: Csak bánatosoknak, kereszt alatt görnyedőknek, gondok súlya alatt roskadozóknak. Ezt a címet is akartam könyvemnek adni: Én Istenem! Előtted való zokogásom! —

Nem lehet! Nem lehet. Hol vegyek én 6—700 P nyomda díjat s még azonkívül dolgozzam is?! Sajnálom, végtelenül azt a néhány buzgó lelket, kik már pár éve megszokták, hogy naponként az én gondolataim szárnyán emelkedjenek imádságban Isten színe elébe.

Nem lehet! Nem lehet!... Vergődésemben azt gondoltam ki tehát, hogy a „Szeretet“ havonkénti számába megírom mindig a következő hónapra szánt imádságokat, kijelölöm minden napra az éneket, s az olvasandó bibliai részt. Aki aztán a Szeretet számait összegyűjti, meg lesz az 1936. év minden napjára a lelki eledel: Ének, szentlecke és minden nap rendeltetésének megfelelő rövid imádság.

Még most, november végétől számítva meg tudnám pedig írni...

Dehát: nem lehet... nem lehet.

Majd 1937-re! Ha élünk!?! Aki e két utóbbi szó értelméről komolyan gondolkozni akar, olvassa el a „Szeretet“ e mostani számában „Hinta“ című cikkecskémet.

„Hasonló az Isten országa a kovászhhoz.“

(Burnand rajza.)

Krisztus kicsinyei

Irta: Dömötör Ilona.

Lelkünkre hull ádvent köde,
Nyomasztó, bús homálya.
Mint gyenge, fázó gyermekek,
Megyünk az éjszakába.

Látóhatárunk elfödik
Éjféli fellegárnyak.
Az Aggódás, a Csüggedés
Nyomunkban kúszva járnak.

Kulcsoljuk félénk két kezünk
Halk, suttogó imára,
Esdő szemünk az égre néz,
Vigasztalásra várva.

S kigyullad csendbe' odafenn
Ezernyi halvány fényjel:
Kis csillagszikrák küzdenek
A mély, komor, nagy éjjel.

Beírva már a tágas ég
Szent, biztató szavakkal:
„Az Úrnak eljövetele
Bizonyos mint a hajnal.“

S boldog szemünk ragyogva néz
Ádvent csillagjére,
Hisz Krisztus szembejő velünk!
Megyünk a fény elébe!

Vasúti menetrend

Kisujszálláson.

Érvényes 1935 október 6-tól 1936 május 14-ig

**B.-pest felől érkezik Debrecen felől érkezik
és Debrecen felé indul: és B.-pest felé indul:**

Személyvonat	0 ó 55	Személyvonat	0 ó 28
Gyorsvonat Kpu	2 ó 32	Gyorsvonat Kpu.	3 ó 41
Gyorsvon. Nypu	10 ó 25	Személyvonat	6 ó 31
Személyvonat	12 ó 02	Gyorsvon. Nypu.	8 ó 22
Gyorsvon. Nypu	16 ó 47	Sebesvonat	13 ó 27
Motorvonat	17 ó 50	Személyvonat	15 ó 05
Sebesvonat	20 ó 04	Gyorsvon. Nypu.	18 ó 31

Dévaványa felől:

Dévaványa felé:

Vegyesvonat	7 ó 45	Vegyesvonat	3 ó 45
Vegyesvonat	17 ó 48	Vegyesvonat	13 ó 30

Kál-Kápolna felől:

Kál-Kápolna felé:

Motorvonat	7 ó 39	Motorvonat	6 ó 33
Motorvonat	13 ó 06	Motorvonat	13 ó 31
Motorvonat	18 ó 21	Motorvonat	16 ó 59

Sylvester Irodalmi Nyomdai Intézet r. t. Bpest, VI.,
Hermina-út 37. Felelős üzemvezető: Schlitt Henrik